

И ты приказа на почюденж-тж Недж съ
кой начинь той ъ бѣ отървалъ.

— Охъ, ако бы знала, Царкыньо, какъ ся
бѣхъ азъ оплашила, кога ся притекохъ до до-
ма и не тя найдохъ тамъ. Оле! помыслихъ си
азъ, грабнж влѣк-атъ Самуилъ агънце-то ми....
Тутакъ-си чувамъ глас-атъ му. Азъ ся скрѣхъ
задъ врата-та. Къде ꙗ Райна? пѣташе той. Не
знаж! отговори Тулла. Тогы азъ чухъ, какъ ты
запѣшка, а бѣсны-атъ Самуилъ искочи вѣнъ.
Хвала Богу, помыслихъ азъ, царкыня-та не ꙗ
въ рѣцѣ-тѣ на того-зи звѣра, и ся затекохъ
при Обрѣня, и тамъ ся съживихъ. Той мя за-
радова, кога ми каза, че ты си избавена, и той-
зи часъ мя испроводи при тебе. Азъ съмъ че-
стита само кога съмъ при тебе, царкыньо.

Райна пригърнж Недж.

